

[Mancke, Georg]

Mindesang

om den

frygtelige Sjøulykke

ved Titran

Natten mellem 13de og 14de Oktober 1899, hvor henved
150 Mennesker omkom.

Pris 10 Øre.

(Eftertryk forbydes).

Trondhjem 1899.

Georg Manckes Forlag
75, Kongens Gade 75.

V box 2:51

Kan huges som: „Hvo ikkun lader Herren raade“.

Erindringsfuldt med Suk og Klage
Enhver betænke maa den Dag,
Da Herren lod en Stormvind fare
Til Sorg og bitre Dødens Nag.
Den mørke Stund, som indtrar her
Blir vist beærdt af En og Hver.

Fra sine Hjem, vel imaa, men trygge,
— Saa lod fra Titran til os Bud —
I Haab om Fangst, om Held og Lykke
En Fiskerflaade nys drog ud.
Men al! — det var en bitter Fangst,
Det blev kun Død og Sorg og Angst.

I Nattens Mølm, — i Nattens Mørke,
Paa aabne Hav der reiste sig
En Storm — Orkan — af saadan Styrke,
Som man den aldrig mindes flig.
I denne Nat det vrede Hav
Blev mangen Fiskers vaade Grav!

Fra Alfjord, Froia og fra Sitra,
Fra Romsdal, Nordland, Kristiansund,
Den Flaade samlet laa ved Titran
(Nu ligger den paa Havets Bund!)
Et Rygte som man til dem bar
De Fiskere der forsamlet har.

Fra Titran og fra Sulen seiled
Den Fiskerflaade — lad os se —
Af Skuders Antal lidet seiled
I cirka treende Hundrede.
Med mange kjække Mænd ombord,
Som tidt haandterte Seil og Ror.

For Barn, for Biv, for Hjem og Arne
De ofte vovede en Dyst!
I Farer var de — heltbefarne,
Der banked Mod i hvert et Bryst.
At hente Havets Rigdom sig
De voved sig paa farlig Veil!

Men Lykkens Tæring ofte rulle
Kan søksomt her paa Livets Veil!
Og denne Gang — de svære — skulle
Dem Lykken gunstig blive ei;
Vi statters Menneſter — Vi spaa'r!
Men je — — der er kun En som raa'r!

En Kuling stærk snart op der blæste,
Som tiltog stedse mer og mer,
Snart Stormen hylte. — Havet fræste!
Sjorokket det stod høit og svær,
Gik langt — langt over Mastetop
Og hvirvled Alt snart ned, snart op.

Da selv den Kjæfeste blandt Kjække
Af Gysen greben blev og skreg;
Men ingen Redning saa's at række,
Opfyldt af Gru Dødsangsten steg!
Havguden snuser vilot og ler
Og fordrer stedse mer og mer!

Forgjæves Hver for Livet kjæmped,
Paa Dvælvet nogle op sig kom;
Men Stormen ei sin Raseu dæmped,
Braaſjøer styrtet Dvælvet om!
Og i sin Hjertens Angst og Rød
De stued' kun den visse Død.

Og Andre til et Brag sig klamre,
Men o! — forfængelige Haab —
Hvad hjælp at skrige, klage, jamre?
For Havets Broten soandt hvert Raab.
Med Vaadens Brag de følger maa —
Men — Landet ei de kunde naa!

Ud af den store Fisserflaade
Kun yderst faa sig reddet fik.
Hvormange? Det er end en Gaade
I selve dette Dieblit!
Omtrent halvandet Hundred Mand
Fik albrig mere naa til Land!

Men hvem formaar vel at udmale
De Rødsels-scener her fandt Sted?
Ei nogen Pensel, Strift, ei Tale,
Kan tolke, hvad kun de selv ved,
Som i den skjæbnesvangre Stund
Gik ind til aller sidste Blund!

Og hvem formaar vel at udgrunde,
Hvad Gud tilsigtet med sit Værk?
— O, tab dog Troen ingenlunde,
Om Sorgen end er nok saa stærk.
Guds Visdom er som Havets Dyb:
Ufat'ligt for os arme Kryb!

Gud trøste dem, som staar tilbage,
Vel otti faderløse Barn,
Og syvogthve Enfer svage
Er hildede i Sorgens Garn!
Det bli'r ei let at hjælpe her
Hvor Nød og Savn er stor og svær!

Men Ingen holde sig tilbage!
Giv ester Come hver sin Stiær!
Hvert lidet Bidrag man modtage
Med Tak udfylber det sit Hverv.
Thi husk: At mange Bække smaa
Udgjøre just den store Na!

NB. Forhandlere antages. Høi Rabat. Kon-
gens Gd. 75, T.hjem, hos Georg Rande.

J. Ar. Myklebusts Bogtrykkeri — Trondhjem 1899.